

Arrest

nr. 265 766 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 16 mei 2015, diende op 18 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 november 2015 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 3 mei 2015 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.4. Op 29 juli 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 2 augustus 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/05/2015

Overdracht CGVS: 10/09/2015

U had op 4 juni 2021, van 10u20 tot 12u10, een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in de Strafinrichting te Oudenaarde, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Abderrahim Lahlali, was aanwezig tijdens het volledige onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, tot de Hawiye clan te behoren en afkomstig te zijn uit het Somalische district Balad van de provincie Middle Shabelle.

Op datum van 23 november 2015 besliste het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet omwille van uw herkomst uit het district Balad in de provincie Middle Shabelle en de toenmalige veiligheidssituatie aldaar. De door u ingeroepen vrees voor vervolging in het kader van de Vluchtelingenconventie van Genève (door de radicaal islamitische groepering Al Shabaab en de Somalische overheid) werd niet aannemelijk bevonden. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen voornoemde beslissing van het CGVS.

Op 30 augustus 2019 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een hoofdgevangenisstraf van 8 jaar, een morele schadevergoeding van 5000 euro vermeerderd met de gerechtelijke intresten en ontzetting uit uw rechten voor een termijn van 10 jaar omwille van verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden 16 jaar (uw echtgenote) met verzwarende omstandigheden; mensenhandel met als doel prostitutie of seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden; onmenselijke behandeling met verzwarende omstandigheden; en valsheid in authentieke of openbare geschriften/stukken.

Op basis van voornoemde veroordeling, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen per schrijven van 21 november 2019 om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren.

Op 28 februari 2020 werd u in beroep veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 12 jaar, een morele schadevergoeding van 5000 euro vermeerderd met de gerechtelijke intresten en ontzetting uit uw rechten voor een termijn van 10 jaar omwille van verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden 16 jaar (uw echtgenote); mensenhandel met als doel prostitutie of seksuele uitbuiting; onmenselijke behandeling en dit alles onder verzwarende omstandigheden; en valsheid in authentieke of openbare geschriften/stukken..

Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 4 juni 2021 met een medewerker van het CGVS werd u de kans gegeven om redenen voor te leggen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

B. Motivering

Op 23 november 2015 werd u het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst, het district Balad in de provincie Middle Shabelle, een reëel risico bestond op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van 28 februari 2020 vanwege het Hof van Beroep te Gent.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het statuut van subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Uit voornoemd arrest van het Hof van Beroep te Gent blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar wegens verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden 16 jaar met verzwarende omstandigheden; mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden; onmenselijke behandeling met verzwarende omstandigheden; en valsheid in geschriften. De feiten waren gepleegd ten overstaan van uw minderjarige echtgenote. Het Hof van Beroep achtte de feiten als bewezen en oordeelde (zie p.17 van het arrest) dat de door u gepleegde misdrijven zeer ernstig en ronduit verwerpelijk zijn; dat het slachtoffer nog een prille tiener was toen ze werd gedwongen om met u te huwen; dat u haar vervolgens naar België liet komen, waar u haar ver van haar eigen familie, gedurende anderhalf jaar op een zeer verregaande manier onder meer seksueel misbruikte. Het Hof oordeelde dat u enkel de bevrediging van uw eigen lustgevoelens voor ogen had en niet in het minst stilstond bij het psychische en fysieke leed dat u bij het meisje veroorzaakte, die op zevenjarige leeftijd een van de meest ingrijpende vormen van genitale besnijdenis had ondergaan. Het hof ging niet in op uw vraag om u een straf op te leggen met probatie-uitstel omdat dit zou betekenen dat u een gevangenisstraf van hoogstens vijf jaar zou kunnen worden opgelegd, wat rekening houdend met de ernst van de feiten manifest ontoereikend is, aldus nog het Hof. Het Hof achtte ook de door de eerste rechters opgelegde gevangenisstraf (zie vonnis van de Correctionele rechtbank van Oudenaarde) onvoldoende.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde arrest blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 §2 ingetrokken.

U had op 4 juni 2020 een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen. U bevestigde een meisje naar België te hebben gebracht en dat ze anderhalf jaar bij u woonde; u stelde haar exacte leeftijd niet te kennen, maar dat uw en haar ouders u vertelden dat ze 15 à 16 jaar (terwijl u eerder voor de rechters verklaarde te menen dat ze veel ouder was) en in de puberteit was; u verklaarde dat u onwetend was over de Belgische wetgeving en stelde dat het in uw land van herkomst Somalia normaal is dat een meisje huwt op die leeftijd (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 4 juni 2021, p. 4). Geconfronteerd met uw veroordeling voor verkrachting, verklaarde u dat het in uw Somalische cultuur geen verkrachting is als het om een echtgenote gaat (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 4 juni 2021, p. 5). Gevraagd op het einde van uw persoonlijk onderhoud of u nog iets toe te voegen hebt, verklaarde u het misdrijf te hebben gepleegd uit onwetendheid en spijt te hebben (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 4 juni 2021, p. 9). Uit voorgaande verklaringen blijkt dat u de gepleegde feiten blijft minimaliseren. Dit doet evenwel geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat de misdrijven waarvoor u definitief veroordeeld werd, ernstig van aard zijn.

Het door uw advocaat neergelegde document – schriftelijk vraag nr. 7-802 dd. 09.11.2020 van een Belgisch parlementslid aan de Belgische minister van ontwikkelingssamenwerking betreffende vele kindhuwelijken in Somalië - vermag evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw advocaat stelt met dit document de context te willen schetsen van waar u komt (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 4 juni 2021, p. 10). In het neergelegde stuk wordt expliciet gewezen op het feit dat een kindhuwelijk een mensenrechtenschending is en dat aan deze praktijk wereldwijd een einde moet gesteld worden. In het stuk wordt daarnaast gewezen op de onrustwekkende ontwikkelingen in Somalië waar een recent wetsvoorstel zou beogen kindhuwelijken te legaliseren terwijl Somalië zich internationaal engageerde om een einde te stellen aan deze praktijk, die er veel voorkomt. Het getuigt van een zeker cynisme om een aanklacht tegen kindermisbruik te willen gebruiken om ditzelfde misbruik te vergoelijken. Op geen enkele

wijze kan dit stuk worden gezien als een legitimatie of vergoelijking van de door u begane misdrijven. Dat u zich aan deze misdrijven schuldig maakte in België nadat u zichzelf hier eerst van internationale bescherming had verzekerd, is des te cynischer. De opmerkingen betreffende de CGVS notities van uw persoonlijk onderhoud – verzoek tot wijziging van enkele genoteerde woorden die u al dan niet verklaarde - die uw advocaat per email van 14 juni 2021 overmaakte aan het CGVS en werden toegevoegd aan het administratief dossier, hebben geen impact op de inhoudelijke beoordeling van uw zaak. Voorgaande stukken doen geen afbreuk aan het feit dat u ernstige misdrijven pleegde.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 §1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Het CGVS erkent verder dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld,

de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in mindere mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg. Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de Somalische hoofdstad Mogadishu. U behoort tot de grote Hawiye clan die dominant is in hoofdstad Mogadishu. U verklaarde dat uw zus N. al ongeveer 30 jaar in (district Shibis) van hoofdstad Mogadishu woont, samen met haar echtgenoot - die zelf afkomstig is uit Mogadishu en er handelaar is met een voedingswinkel – en hun volwassen kinderen alsook dat sommige van uw neven (kinderen van de zus van uw moeder) in Mogadishu leven (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 4 juni 2021, p. 6-9). Gevraagd of u zich kan vestigen bij uw zus en neven in Mogadishu, verklaarde u daar niet te kunnen leven omdat u een doelwit bent van Al Shabaab die u ook in Mogadishu kan komen vermoorden (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 4 juni 2021, p. 7). U verwijst dus enkel naar de persoonlijke problemen met Al Shabaab die u tijdens uw asielpcedure inriep en die door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden. U antwoordde negatief op de vraag of er buiten uw vrees voor Al Shabaab een andere reden is dat u persoonlijk niet in hoofdstad Mogadishu wil leven, waar u nochtans een familiaal netwerk hebt (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, 4 juni 2021, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het CGVS vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat u mag worden teruggestuurd naar Mogadishu, Somalië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift bevat het volgende middel:

“Verzoeker meent volgend middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1. Enig middel

Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met:
o De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen)
o Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet
Schending van de materiële motiveringsplicht
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
Schending van het redelijkheidsbeginsel

Wanneer de Commissaris-Generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de vreemdeling uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu gaat de bestreden beslissing ten onrechte uit van de verenigbaarheid met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing nam bij de evaluatie van de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië de 'UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia' van januari 2014 en 'UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)' van mei 2016 in rekening. Tevens wordt verwezen naar de 'COI Focus 'Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu' van 29 juni 2021. De bestreden beslissing besluit hieruit dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft.

De bestreden beslissing oordeelt verder dat er verzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Mogadishu. Volgens de bestreden beslissing blijkt uit de 'COI Focus 'Somalië:

Veiligheidssituatie in Mogadishu' van 29 juni 2021 immers dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch is gewijzigd sinds 2011, wanneer de Islamitische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven, hun volledige terugtrekking sedert mei 2012 een feit is en Mogadishu sedert 2012 aldus een wederopbouw kent. Niettemin blijft Al-Shabaab in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, met gerichte moorden terreuraanslagen, waarbij eveneens burgerdoden vallen, zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Nog volgens de bestreden beslissing worden eveneens gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten geregistreerd die eveneens burgerdoden eisen.

Verzoeker merkt op dat uit de bovenvermelde motivering van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de situatie in Somalië an sich en Mogadishu in het bijzonder niet is gewijzigd sedert november 2015, toen aan hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Niet alleen wordt de huidige veiligheidssituatie deels geëvalueerd overeenkomstig rapporten die dateren van vóór de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker eind 2015, ergo op basis waarvan voordien werd geoordeeld dat ingevolge de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus wél diende te worden toegekend aan verzoeker, ook blijkt uit de meer recente informatie dat de veiligheidssituatie in Somalië nog steeds volatiel is, er nog steeds diverse aanslagen plaatsvinden waarbij gerichte, dan wel burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Verzoeker onderlijnt hierbij dat de subsidiaire beschermingsstatus aan hem werd toegekend eind 2015, doch de situatie in Mogadishu volgens de bestreden beslissing al sedert 2012 in wederopbouw is.

Verweerder slaagt er niet in de alhier bestreden beslissing afdoende te motiveren waarom een situatie die eind 2015 reeds driejaar in heropbouw is, op dat moment wel nog noodzaakt dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend, terwijl diezelfde sedertdien in wezen niet gewijzigde situatie heden maakt dat het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus niet langer noodzakelijk is.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar een arrest van het EHRM d.d. 5 september 2013 (K.A.B. V. Zweden, 17299/12) waarin wordt gesteld dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in voormeld arrest als in een arrest d.d. 10 september 2015 (R.H. V. Zweden, 4604/14) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. De bestreden beslissing stelt verder dat ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk op 10 september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) dat in het algemeen een persoon die een 'gewone burger' is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico loopt op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn. Tevens stelt deze laatste uitspraak, volgens de bestreden beslissing, dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 is gedaald, voornamelijk omdat er een einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Voorts meent het Upper Tribunal dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten kunnen worden aangeduid.

Andermaal merkt verzoeker op dat het bovenvermelde geenszins een afdoende motivering kan vormen voor het nemen van de alhier bestreden beslissing. Immers dateert alle in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van vóór, zelfs ruim vóór, de datum van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

De verwerende partij slaagt er niet in te overtuigen waarom zij alle bovenvermelde rechtspraak naast zich meende te moeten neerleggen eind 2015, toen verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg, terwijl zij net vandaag naar diezelfde rechtspraak verwijst om te beargumenteren waarom er wél een verenigbaarheid is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg manifest onzorgvuldig is voorbereid nu zij overeenkomstig de op het moment van de aanvankelijke beslissing d.d. 23 november 2015 voorhanden zijnde data nu beslist tot de intrekking van de beslissing d.d. 23 november 2015

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

Precies door voorbij te gaan aan de chronologie van de aangevoerde verslaggeving en rechtspraak enerzijds en het nemen van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus anderzijds, heeft de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld. Door voorbij te gaan aan het gegeven dat uit de inhoud van de alhier bestreden beslissing zelf blijkt dat de situatie in Mogadishu in wezen niet is gewijzigd sedert het nemen van de aanvankelijke beslissing d.d. 23 november 2015, handelt de verwerende partij eveneens onzorgvuldig.

De Commissaris-Generaal erkent in de bestreden beslissing "dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus." Echter slaagt de Commissaris-Generaal er geenszins in om afdoende te motiveren op welke wijze en in welke mate de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker dermate zijn gewijzigd sedert november 2015, waardoor de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker heden, overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden ingetrokken en waarbij zulks verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is niet aangetoond dat de veiligheidssituatie substantieel is gewijzigd.

De hiernavolgende stelling in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 23 november 2015 wordt in de huidige bestreden beslissing niet ontkracht - en wel integendeel:

"Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er bij een eventuele terugkeer naar Centraal- en Zuid-Somalië, de regio waarbinnen uw woonplaats Qalimow zich situeert, een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern gewapend conflict. De situatie in Centraal- en Zuid-Soedan is momenteel bijzonder wankel en voorwerp van een voortdurende machtsstrijd. Er vallen in de praktijk vooral burgerslachtoffers en er is geen sprake van een binnenlands vluchtalternatief voor deze regio. Er vinden regelmatig opflakkingen van geweld plaats."

Overigens verwijst de 'CO/ Focus 'Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu' van 29 juni 2021 waaruit de verwerende partij zelf informatie put naar de precaire situatie van personen die intern vluchten naar Mogadishu of naar andere steden in Zuid- en Centraal-Somalië op vlak van veiligheid, huisvesting en bestaansmiddelen. Overheidsbescherming is volgens de COI Focus niet aanwezig in Mogadishu (pagina 34-35).

De motivering van de bestreden beslissing faalt dan ook naar recht waar wordt gesteld dat "na grondige analyse van de beschikbare informatie [evenwel] [dient] besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet".

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending inhoudt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Om diezelfde reden faalt de motivering naar recht waar wordt gesteld dat rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de stad Mogadishu vestigt. Immers en opnieuw wordt niet verantwoordt waarom zulks heden wel het geval zou zijn, terwijl dit in de facto dezelfde omstandigheden in november 2015 niet het geval was. Dat de bestreden beslissing aldus artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet schendt.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Er wordt niet afdoende gemotiveerd waarom de huidige beslissing verenigbaar is met de met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, terwijl de facto dezelfde situatie in november 2015 als onverenigbaar werd beoordeeld, waardoor aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Het is dan ook onzorgvuldig en onredelijk om overeenkomstig dezelfde feitelijke situaties te Somalië, want overeenkomstig reeds beschikbare data op het moment van het nemen van de toekenningsbeslissing in 2015, heden tot een daaraan tegenstrijdige beslissing te komen.

Gezien de beoordeling niet is gestoeld op de juiste feitelijke gegevens, gezien de feitelijkheden niet correct zijn beoordeeld, faalt de motivering van de intrekingsbeslissing naar recht. Verwerende partij is onredelijk tot zijn besluit gekomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allermint met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.) en dat de beslissing allermint met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat derhalve ook in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker derhalve onterecht werd geweigerd overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dat de motivering faalt naar recht.

Dat de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden met de voeten getreden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden hervormd, dan wel vernietigd."

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

*"2. Beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 23 november 2015
3. COI Focus 'Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu' d.d. 29 juni 2021".*

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;".

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;".

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands) (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).*

Punt 155 van deze *‘Guide des procédures’* bepaalt : *« Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.*

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;

- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “*ernstig*” (zie EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medepllichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutandis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b), van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel.

Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.3. De door verzoeker aangehaalde argumenten en neergelegde documenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen, daar deze zijn gericht tegen het advies. Dit wordt overigens bevestigd door de partijen ter terechtzitting.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal dat de door verzoeker gestelde daden waarvoor hij werd veroordeeld terecht worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c),

van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 23 november 2015 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In fine* van het verzoekschrift wordt gevraagd om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP